

komne hverandre nærmere i aandelig, borgerlig og politisk Udvikling, i Indsigt og Dygtighed i det Hele taget, og dette vil selvfølgelig vise sine glædelige Virkninger i hele Samfundslivet. Der har ogsaa under vor fri Forsatning efterhaanden udviklet sig en sundere og værdigere Betragtning af Embedsværd og Embedsgjerning. Man har søgt at indskrænke de høiere Embedsmænds Antal og Lønninger fra det, disse selv i tidligere Tider havde fundet det passende at bestemme, til det, som efter Arbejdets Behov og deres Stilling og Forhold til andre Statsborgere kan anses tilstrækkelig. Denne Bestræbelse finder selvfølgelig ikke Bifald hos dem, der anse den forsvundne Tilstand som den bedste og beklage, at den ikke kan føres tilbage. Man fordrer, at Staten skal tage Exempel fra private Arbejdsherrer, men herved glemmer man, at den private Arbejdsherre bestemmer over sit Eget, han afsætter sin Betaling efter Beskaffenheden og Omfanget af det Arbejde, han kræver af sine Arbejdere, og han giver ikke en høiere Løn end den, hvorfor han kan faae dette Arbejde godt udført. Anderledes er det med Statens Arbejdere, thi deres Arbejde bestemmes, ledes og kontrolleres ikke af Arbejdsherreren (Staten), men af dem, der selv ere Arbejdere, og Omfanget og Beskaffenheden af de høiere Embedsmænds Arbejde bestemmes og kontrolleres kun af dem selv. Man siger dernæst, at der nu er en Mængde Privatstilling, der give Udsgit til langt gunstigere økonomiske Vilkaar, og at Staten derfor maa befrygte et Savn af dygtige Kræfter i de høiere Stillinger. Denne Frygt er aabenbart ugrundet, saalænge Staten yder dem, der kunne gjøre Fyldest i disse Stilling, saadanne Kaar som hidtil. Om end enkelte private Tjenester kunne yde de Paagjældende større økonomiske Fordele, saa beholder Stats tjenesten dog altid en stor Ailtrækningskraft for den største Del af dem, hvis Uddannelse er beregnet paa denne Virksomhed, idet den private Tjeneste fordrer en større Anvendelse af deres Kræfter og er af en mindre sikker Bærrighed, medens Statens Embeder ere dem sikrede, saalænge de paa nogen Maade kunne udføre dem, og, naar dette ikke lenger er Tilfældet, da faae de for dem selv og deres efterlevende Sufruer en rundelig Pension, hvorhos deres Værespølelse smigres ved den Rang og de Ordener der ere uadskillelige fra Innehaverne af slige Embeder. De ledige Pladser ville derfor ikke savne de rette Mænd, om man end gaar noget videre i Indskrænkning af de høiere Embedsmænds Antal.

Paa den anden Side have de lavere Bestillingsmænd, som have dagligt Elid i den daglige Gjerning, været forholdsvis slettere stillet, idet det underordnede Tjenesteforhold, hvori de i Regelen mere end nødvendigt ere holdte, er blevet endmere søleligt ved de yderst knappe Lønninger, der har været dem beskjærede. Men ogsaa i denne Henseende er der i de senere Aar sket nogen Frem-

Udvalgenes Betænkninger.

gang til det Bedre, idet en rigtigere Opfattelse af deres Embedsgjerningers Værd og Statens Pligter mod dem mere har gjort sig gjældende.

Disse almindelige Bemærkninger har Fler-tallet fundet Anledning til at fremsætte paa Grund af den i det foreliggende Lovforslag indførte Bestemmelse om Bestalling og Pensionsberettigelse for indtil 25 af Telegrafvæsenets Bestillingsmænd. Thinget havde nemlig, ved Siden af en ringe Nedsættelse i nogle af de opførte Lønninger, vedtaget en almindelig Forbedring i samtlige Lønninger gjennem Alderstillæg af 100 Kroner hvert 5te Aar indtil et Beløb af 400 Kroner. At Telegrafvæsenets Funktionærer have været forholdsvis laot lønede, er sikkert, men deres Stilling er dog stadig og med fortere Mellemrum forbedret, saa at nærværende Flertal mener, at man for Diebliffet ikke bør gaa videre. At give flere af disse Funktionærer Pensionsberettigelse maa man uden Hensyn til den for dem foreslaaede Løns Størrelse bestemt fraraade, thi vi kunne ikke anse Pensionsvæsenet i Almindelighed for heldigt eller ønskeligt, og dertil kommer, at den gjældende Pensionslov, der udkom paa en Tid, da Embedsvælden endnu var den raadende, er saa fordelagtig for Pensionisterne, at man synes at have tilfidesat ethvert Hensyn til dem, der skulle udrede Pensionerne.

Udvalgets Mindretal (C. Hansen og N. B. Jensen) kan ikke slutte sig til Flertallets almindelige Bemærkninger, men finder ingen tilstrækkelig Anledning til her at fremsætte sine afvigende Anskuelse og skal derfor nøies med at udtale sig om selve Lovforslaget.

Hvis Regjeringen paa det Udkaft, der i sin Tid blev forelagt Folkethinget, havde foreslaaet, at der skulde tilstaaes Pensionsberettigelse i det Omfang, som nu er vedtaget af Landstinget, vilde Mindretallet være gaaet ind derpaa, fordi det finder, at Billighed taler for, at der arbejdes hen imod, at Embeds- og Bestillingsmænd under Telegrafvæsenet i det Hele taget stilles lige med de tilsvarende Funktionærer i Post- og Toldfoget. Men da Regjeringen ikke har fremsat Forlangendet om Pensionsberettigelse i en saadan Udstrækning, finder Mindretallet ingen Anledning til nu at gaa ind derpaa, dels fordi det ikke kan anse det for rigtigt, at det er Rigsdagen, der tager Initiativet til saadanne principielle Forandringer, der naturligt bør finde deres Afgjørelse ved de Overveielser, som foretages af Regjeringen, inden Sagen forelægges Rigsdagen, og dels fordi Mindretallet ikke vil tilraade et Skridt, som muligvis kan bevirke, at Loven ikke kommer ud.

Sidstnævnte Punkt tillægger Mindretallet særlig Vægt, og det har derfor med Hensyn til det stillede Endringsforslag sluttet sig til Fler-tallet.

Et Mindretal (Sagb) anbefaler at ved-